

Arrest

nr. 217 269 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, op 5 november 2018 als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 oktober 2017 een aanvraag voor een visum lang verblijf in.

1.2. Op 1 oktober 2018 wordt het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene zich bij haar tante in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaatsvinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de geboorteakte Birth Certificate dd 25/05/2017 opgemaakt door de regionale rechtbank van Bannadir (nr 83041) N. A. A. (..) geboren op 10/05/2010 te Mogadishu Vadersnaam A. A. (..) Moedersnaam S. M. H. (..), van het Certificate of Identity Confirmation dd. 25/05/2017 opgemaakt door de regionale rechtbank van Bannadir (nr 83041) N. A. A. (..) geboren op 10/05/2010 te Mogadishu Moedersnaam S. M. H. (..) en van het document 'to Whom it may concern dd. 19/06/2017 Hamar Weine District Court (Ref 1329/2017) : 2 Somalische getuigen bevestigen onder eed dat A. A. (..) en S. M. H. (..) de biologische ouders zijn van N. A. A. en N. A. A. (..). De getuigen bevestigen dat de vader en moeder van de kinderen respectievelijk stierven op 20/04/2012 en 13/07/2010. De vader overleed ten gevolge een auto-ongeluk en de moeder stierf door de gevolgen van een hartaanval. Sindsdien werden de kinderen opgevoed door hun tante de genaamde N. M. A. (..) "kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Tevens bevat de visumaanvraag tegenstrijdigheden; zo verklaarde de te vervoegen referentiepersoon in het kader van haar asielaanvraag dat de vader van betrokkene in 2010 overleed terwijl er anderzijds Somalische documenten werden voorgelegd waarin 2 Somalische getuigen verklaren dat hij in 2012 overleed. Er werd verder geen enkel geldig bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België. Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. Betrokkene zou op basis van de informatie van het dossier in Oeganda verblijven alwaar een asielaanvraag werd ingediend. Zo duidt het attest asielaanvraag in Oeganda erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt, dat zij betrokkene binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië op 18/09/2015. Er werd geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanaf 2012 jaar onder de zorgen van haar tante viel die inmiddels in België gevestigd is, of nog steeds onder haar zorgen valt bvb door financiële steun vanuit België of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Er werden enkel twijfelachtige en tegenstrijdige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Het is aan de aanvrager om de visumaanvraag te stofferen met alle mogelijke bewijzen die voorhanden zijn, indien betrokkene en de tweelingszus jarenlang door de tante werd opgevoed moet dit zeker mogelijk zijn. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op nu de verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd naar Somalisch recht dat zij effectief de voogd is van de betrokken minderjarige. Ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij niet als voogd kan aanzien worden omdat zij geen geldige documenten in die zin heeft voorgelegd.

3.2. Omwille van de onmogelijkheid voor verzoekende partij om op ontvankelijke wijze te kunnen opkomen tegen de bestreden beslissing, dient, in het belang van het betrokken kind, het beroep ontvankelijk te worden bevonden. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Over de gegrondheid

4.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel als volgt uiteen in de synthesesamenvatting:

“III.1. Eerste middel

*Schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsplicht*

III.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitair visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

(...)

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Verzoekende partij kan hier dus zelf niets aan doen, dit is immers te wijten aan omstandigheden onafhankelijk van haar wil.

Desalniettemin is de verzoekende partij wel verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3).

Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt. Geheel ten onrechte trekt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de vergelijkbaarheid van huidige zaak met de situatie in stuk 3 in twijfel. De vergelijkbaarheid zit er hem in dat in de situaties in stuk 3 de bijgebrachte Somalische (verwantschaps)documenten wel op hun authenticiteit werden onderzocht, terwijl de verwerende partij dat in onderhavige zaak, zonder duidelijke reden, weigert te doen. Nochtans waren de documenten toen evenmin gelegaliseerd. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat de verwerende partij eigenlijk geen repliek hierop geeft.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht.

III.1.2. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan en wanneer zij weigert het asielgehoor van de tante van de verzoekende partij op nuttige wijze te weerhouden als bewijs van de voogdijband.

Zo stelt het UNHCR (*The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) *It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.*

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielpprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asiellozoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, *F.N. en anderen t. Zweden*, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t. Frankrijk*, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) manifest werden geschonden!

Opnieuw wordt hier in de nota met opmerkingen van de verwerende partij geen enkele repliek op geleverd. Nochtans blijkt uit het asioldossier van de tante wel degelijk dat zij de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij had!

III.1.3. Tot slot stelt de verwerende partij:

(...)

Het is niet duidelijk waarom zij meent dat het feit dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende een bewijs zou zijn dat zij zich niet langer in een prangende humanitaire situatie bevindt... De Oegandese autoriteiten kunnen moeilijk de voogd van de verzoekende partij vervangen.

Het is bovendien wel degelijk niet evident om te bewijzen dat men in Somalië voogd is over iemand aangezien de verwerende partij geen enkel document uit Somalië wil aanvaarden.

De verwerende partij werd in het inleidend verzoekschrift da ook gesommeerd om duidelijkheid te scheppen over welk soort bijkomende bewijzen zij dan wel verwacht die de verzoekende partij redelijkerwijze zou kunnen aanbrengen. De nota met opmerkingen blijft hier echter oorverdovend stil over!

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat betrokkene zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat zij zich wenst te vestigen bij haar tante. Dit motief wordt niet betwist.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat *“er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen”*, omdat:

“De authenticiteit van de geboorteakte Birth Certificate dd 25/05/2017 opgemaakt door de regionale rechtbank van Bannadir (nr 83041) N. A. A. (...) geboren op 10/05/2010 te Mogadishu Vadersnaam A. A. (...) Moedersnaam S. M. H. (...), van het Certificate of Identity Confirmation dd. 25/05/2017 opgemaakt door de regionale rechtbank van Bannadir (nr 83041) N. A. A. (...) geboren op 10/05/2010 te Mogadishu Moedersnaam S. M. H. (...) en van het document 'to Whom it may concern dd. 19/06/2017 Hamar Weine District Court (Ref 1329/2017) : 2 Somalische getuigen bevestigen onder eed dat A. A. (...) en S. M. H. (...) de biologische ouders zijn van N. A. A. en N. A. A. (...). De getuigen bevestigen dat de vader en moeder van de kinderen respectievelijk stierven op 20/04/2012 en 13/07/2010. De vader overleed ten gevolge een auto-ongeluk en de moeder stierf door de gevolgen van een hartaanval. Sindsdien werden de kinderen opgevoed door hun tante de genaamde N. M. A. (...) "kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”

En

“Tevens bevat de visumaanvraag tegenstrijdigheden; zo verklaarde de te vervoegen referentiepersoon in het kader van haar asielaanvraag dat de vader van betrokkene in 2010 overleed terwijl er anderzijds Somalische documenten werden voorgelegd waarin 2 Somalische getuigen verklaren dat hij in 2012 overleed. Er werd verder geen enkel geldig bewijs van familiale band aangebracht tussen betrokkene en de te vervoegen persoon in België. Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. Betrokkene zou op basis van de informatie van het dossier in Oeganda verblijven alwaar een asielaanvraag werd ingediend. Zo duidt het attest asielaanvraag in Oeganda erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, dat zij betrokkene binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië op 18/09/2015. Er werd geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werd geen

enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene vanaf 2012 jaar onder de zorgen van haar tante viel die inmiddels in België gevestigd is , of nog steeds onder haar zorgen valt bvb door financiële steun vanuit België of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Er werden enkel twijfelachtige en tegenstrijdige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Het is aan de aanvrager om de visumaanvraag te stofferen met alle mogelijke bewijzen die voorhanden zijn, indien betrokkene en de tweelingszus jarenlang door de tante werd opgevoed moet dit zeker mogelijk zijn.”

Wat betreft de bewijskracht van de neergelegde documenten, stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers voor wat betreft het al dan niet aanvaarden van Somalische documenten.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd: de vaststelling, in één zaak, dat er duidelijk sprake is van falsificatie van de voorgelegde documenten sluit niet uit dat in een andere zaak wordt vastgesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden geverifieerd omwille van de afwezigheid van officiële instanties in Somalië.

De verzoekende partij brengt verder geen argumenten aan waarmee zij zou kunnen aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat: *“De authenticiteit van (...) kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”* Haar stelling dat het niet ernstig is te stellen dat niet aangetoond is dat er geen andere familieleden voor haar kunnen zorgen, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren.

Verder kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met de verklaringen van de tante in haar asiëldossier. Zo verwijst de verwerende partij net naar de verklaringen van de beweerde tante om te stellen dat: *“Tevens bevat de visumaanvraag tegenstrijdigheden; zo verklaarde de te vervoegen referentiepersoon in het kader van haar asiëlaanvraag dat de vader van betrokkene in 2010 overleed terwijl er anderzijds Somalische documenten werden voorgelegd waarin 2 Somalische getuigen verklaren dat hij in 2012 overleed.”*

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer de verwerende partij vaststelt dat er geen bewijskrachtige documenten worden neergelegd, tezamen met de vaststelling dat het asiërelaas van de tante tegenstrijdigheden bevat met de voorgelegde documenten en er verder blijkt dat verzoekende partij zelf verblijft in Oeganda waar zij asië heeft aangevraagd en aldus aldaar op de bescherming van de Oegandese autoriteiten kan rekenen alsook het gebrek aan bewijs van enige (financiële) steun of regelmatig contact en gebrek aan bewijs dat de beweerde tante verzoekende partij binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan het vertrek uit Somalië, geoordeeld wordt dat er geen humanitair visum wordt afgeleverd.

Verzoekende partij spitst zich voorts toe op de passage dat de verzoekende partij op de bescherming kan rekenen van de Oegandese autoriteiten en meent dat dit niet terecht is, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij daarnaast ook duidelijk gemotiveerd heeft waarom het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij onder de steun van haar beweerde tante viel of nog steeds onder haar zorgen valt.

Waar verzoekende partij niet weet welke bewijzen van haar verwacht worden is zij niet ernstig. Zoals duidelijk blijkt, aanvaardt de verwerende partij geen twijfelachtige en tegenstrijdige documenten en verklaringen. De verwerende partij kan voorts ook gevolgd worden in de stelling dat: *“Het is aan de aanvrager om de visumaanvraag te stofferen met alle mogelijke bewijzen die voorhanden zijn, indien betrokkene en de tweelingszus jarenlang door de tante werd opgevoed moet dit zeker mogelijk zijn.”*

4.3. Het eerste middel is niet gegrond.

4.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“III.2. Tweede middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

III.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

III.2.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar tante ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de tante van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar tante in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, blijkt uit het asiëldossier van de tante van de verzoekende partij duidelijk dat zij een familieleven onderhielden in Somalië!

III.2.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar broer/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

(...)

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

III.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

4.5. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde niet de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit verdragsartikel en de materiële motiveringsplicht.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoonde waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet

sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Zelfs indien het niet wordt betwist dat de verzoekende partij de nicht is van mevrouw N.M.A., die in België erkend vluchteling is, moet erop worden gewezen dat een biologische band op zich niet volstaat om in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) valt de relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige tante in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partij betoogt in haar synthesesmemorie dat mevrouw N.M.A. reeds in het kader van verzoek om internationale bescherming melding had gemaakt van het feit dat zij samen een familieleven onderhielden in Somalië. Echter, dit neemt niet weg dat er geen enkel geldend bewijs voorgelegd werd dat verzoekende partij in Somalië onder de zorgen van de in België verblijvende N.M.A valt of viel. De verklaringen noch de voorgelegde stukken zijn afdoende om te bewijzen dat er op het moment van de bestreden beslissing een bijzondere en feitelijke vorm van afhankelijkheid bestond tussen verzoekende partij en haar meerderjarige tante die in België verblijft. Enig bewijs van een feitelijke moederrol in hoofde van de tante van de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing ligt dan ook niet voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende tante aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening moest houden in zijn beslissing. Er blijkt immers niet dat de banden tussen haar en haar meerderjarige tante dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben en dient de Raad de overige argumenten in de synthesesmemorie aangaande zulke belangenafweging niet verder te onderzoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. De verwijzing naar het arrest nr. 186 198 van 28 april 2017 doet aan het voorgaande geen afbreuk, alleen al omdat de concrete omstandigheden van de zaak niet te vergelijken zijn met de context van het huidige geschil.

4.6. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER